

Sygn. akt III KK 142/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Motuk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **K. L.**,

skazanej z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 24 lutego 2021 r.,

kasacji, wniesionej na niekorzyść skazanej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 31 maja 2019 r, sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt VIII K (...),

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. rozstrzygnięcia o karze zawartego w pkt I ppkt 5 i 7 oraz w pkt II - w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. w odniesieniu do kary łącznej (pkt XIV).

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 16 października 2018 r., sygn. VIII K (...) K. L. została uznana winną popełnienia czynów:

1. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który, po zastosowaniu art. 37a k.k., na podstawie art. 62 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzona jej została kara grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych stawka,
2. z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzona jej została kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych stawka;

Postępowanie karne odnośnie do czynu zarzucanego K. L. w punkcie 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostało natomiast umorzone. Jednocześnie Sąd Rejonowy w T. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar grzywny wymierzył oskarżonej karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 złotych stawka, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. orzekł o zaliczeniu na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie, zaś na podstawie art. 63 § 4 k.k. o zaliczeniu okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet środka karnego.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 31 maja 2019 r., sygn. IX Ka (...), na skutek rozpoznania apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę, zaskarżony wyrok został zmieniony w odniesieniu do K. L. w ten sposób, że: uchylono rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a oskarżona została uznana za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach 1 i 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstw z art. 62 ust. 1 i art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - z tym ustaleniem, że stanowią one jedno przestępstwo, kwalifikowane z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Za popełnienie tego czynu, na podstawie w/w przepisu i art. 33 § 1 i § 3 k.k., po zastosowaniu art. 37a k.k., została wymierzona jej kara 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka; zmieniono nadto

rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia okresu zatrzymania na poczet kary grzywny. W pozostałym zakresie, a więc m. in. w zakresie kary łącznej, wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Od powyższego orzeczenia kasację w trybie art. 521 k.p.k. na niekorzyść skazanej wniósł Prokurator Generalny „w zakresie rozstrzygnięć zawartych: w pkt I ppkt 5 i 7 oraz w pkt II, w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zawarte w pkt XIV wyroku”.

Autor kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 37a k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez zastosowanie przepisu art. 37a k.k. i wymierzenie na jego podstawie oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. kary grzywny za czyn przypisany oskarżonej spenalizowany w art. 62 ust. 2 ustawy, który jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 10. Przepis art. 37a k.k. może być natomiast stosowany tylko do przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nie przekraczającą lat 8. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt I ppkt 5 i 7 oraz w pkt II oraz w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie kary łącznej zawarte w pkt XIV wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była zasadna w stopniu oczywistym, co uprawniało do jej uwzględnienia na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Należało bowiem podzielić stanowisko zaprezentowane w nadzwyczajnym środku zaskarżenia o częściowej wadliwości zaskarżonego wyroku. Przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz.U. z 2019 r., poz. 852, z późn. zm.), penalizujący nielegalne posiadanie znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych, przewiduje w ramach swej sankcji zagrożenie karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Tak ukształtowana przez ustawodawcę sankcja wyklucza tym samym kształtowanie wymiaru kary przy zastosowaniu konstrukcji określonej w przepisie art. 37a k.k. Przepis ten pozwala na wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju w postaci grzywny albo kary

ograniczenia wolności, aczkolwiek ustawodawca określił jasne kryteria jego stosowania precyzując, że może mieć to miejsce tylko w odniesieniu do przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności w rozmiarze nie przekraczającym lat 8. Skazując zatem K. L. za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy Sąd Okręgowy w T. nie był uprawniony do wymierzenia kary przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k. Zastosowanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary stanowiło tym samym rażąco obrazę prawa materialnego, przy czym to uchybienie w sposób oczywisty rzutowało na treść zaskarżonego wyroku.

Powyższa okoliczność implikowała uchylenie wyroku w zaskarżonej części, tj. w zakresie orzeczenia o karze zawartego w pkt I ppkt 5 oraz powiązanych z nim rozstrzygnięć, zawartych w I ppkt 7 i w pkt II, a nadto w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odnośnie do kary łącznej (zawarte w pkt XIV wyroku Sądu Rejonowego w T.). Uchyleniu nie powinien podlegać jednakowoż cały pkt I ppkt 5 zaskarżonego wyroku. Wyrok w tej części zawierał bowiem m. in. rozstrzygnięcie o winie K. L. w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co wszelako nie było objęte zarzutem kasacji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd II instancji winien zatem na nowo orzec karę za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz dokonać ewentualnej oceny podstaw do orzeczenia kary łącznej i stosownych zaliczeń, bacząc, by nastąpiło to w zgodzie z przepisami prawa karnego materialnego.